10/05/2020

Σεβασμός στη μάνα της προσφυγιάς

/ Επικαιρότητα

Εκφράζουμε τον σεβασμό και την αγάπη μας στο συγκλονιστικό αυτό πλάσμα του Θεού, και σήμερα μια μέρα αφιερωμένη για την παγκόσμια γιορτή της μητέρας με αφιερώματα, θύμησες και μνήμες.

Σήμερα μια μέρα σαν αυτή όλοι μας θέλουμε να ψελίσουμε στη μάνα μας την αγάπη μας, τη συγγνώμη μας , τον θαυμασμό μας και να καταθέσουμε σε αυτήν όλα όσα δεν της έχουμε ποτέ πει.

Στις σελίδες μας θα βρείτε σήμερα άρθρα, αφιερώματα και λογοτεχνικά κείμενα για το πλάσμα αυτό του Θεού που μας έφερε στον κόσμο . Το παρακάτω ποίημα είναι αφοερωμένο κυρίως στις μάνες των πατρίδων που χάθηκαν.

Μην ξεχνάμε όμως ποτέ ότι πάνω από όλες τις μάνες του κόσμου είναι η μια και μοναδική μάνα , η Παναγιά, που όλους μας σκεπάζει με το ωμοφόρι της όλες τις στιγμές

Στις μάνες των πατρίδων που χάθηκαν. Της Θράκης, της Ιωνίας, της Καππαδοκίας, του Πόντου. Εκεί όπου η γη είναι σπαρμένη με τα κόκκαλα των δικών μας ανθρώπων από την τρισχιλιετή παρουσία του ελληνισμού . Που σήκωναν αγόγγυστα το βάρος να κρατήσουν όρθιο το σπιτικό κάτω από

αφάνταστες στερήσεις, αγωνίες, διωγμούς, θανατικό. Να αναθρέψουν τα παιδιά τους ποτίζοντας τα με ψυχή ελληνική κάτω από το χαμηλό φως του καντηλιού, προσφέροντάς τους απλόχερα αγάπη. Πηγή χαράς, ευτυχίας, ασφάλειας, ηρεμίας, θυσίας, αγάπης. Ακούραστη. Γυναίκα από ατσάλι. Ρίζα και κορμός που κράταγε στιβαρά το δένδρο της φαμελιάς. Η πόντια μάνα δούλευε συνεχώς στο σπίτι, στο χωράφι, στα ζώα. Δεν ήξερε τίποτα άλλο παρά μόνον τον δρόμο της προσφοράς. Ήταν επίμονες αυτές οι μάνες, με εγωισμό, φωνές αλλά και γέλια. Με καλοσύνη και χιούμορ ασύνορα.

Ημέρα να εκφράσουμε τον σεβασμό και την αγάπη στο συγκλονιστικό αυτό πλάσμα του Θεού που κρατώντας μας από το χέρι μας οδήγησε στην ζωή. Αλλά και ημέρα τιμής μνήμης για τις γυναίκες εκείνες, τις κόρες και τις μάνες του Πόντου και της προσφυγιάς.

Ήταν κάποιες Γυναίκες που πάνω απ΄ την Πίστη και την Πατρίδα κανέναν δεν έβαλαν.
Για τον Θεό τους μαρτύρησαν, την ζωή τους έδωσαν θυσία και ολοκαύτωμα.
Υπέφεραν τα πάνδεινα, αλλά δεν υπέκυψαν, την τιμή τους σε κανέναν δεν χάρισαν…
Ήταν κάποιες Γυναίκες που για την λευτεριά, στα βουνά βγήκαν με μωρά στην αγκαλιά και στην κοιλιά, με πολλά γύρω τους παιδιά
που στην φωτιά της μάχης τα κατήχησαν και τα βάπτισαν, πολίτες πατρίδας ελεύθερης και ανεξάρτητης.
Καπετάνισσες ανδρειωμένες.
Μάνες μαχήτριες και αγωνίστριες, εφάμιλλες των αντρών τους ανέθρεψαν ελληνόπουλα ατρόμητα, όχι σκλαβόπουλα.
Ήταν κάποιες Γυναίκες που πήραν τον δρόμο του ξεριζωμού με την καρδιά κομμάτια αλλά με το κεφάλι ψηλά.
Με ένα εικόνισμα στην αγκαλιά και με λίγο χώμα πατρικό στην χούφτα.
Στην Ελλάδα ήρθαν, τα σπιτικά τους ξανάστησαν τον πόθο – δρόμο της επιστροφής δεν ξέχασαν την Πατρίδα δεν λησμόνησαν.
Ήταν κάποιες Γυναίκες…
Οι γιαγιάδες σας, οι προγιαγιάδες μας, οι ρίζες μας…
Σήμερα, πάντα, να τις θυμόμαστε. στο μεγαλείο τους να υποκλινόμαστε.
Υπόδειγμα απ΄ την ζωή τους να παίρνουμε και κουράγιο και δύναμη.

ποίημα της *Αλεξ. Χοροζίδου Τσανακτσίδου.*